

ΜΑΙΣ

A'

*Ε ! *Ε ! δ Μάτις . . . τί πανηγύρι !
*Ε ! *Ε ! δ Έρως μὲ τὸ δοξάρι !
*Ε ! *Ε ! παιχνίδια, κρασὶ καὶ τοῖροι !
*Ε ! *Ε ! ἀπόδοντα, ω ! ω ! γαϊδάροι !

*Β! *Β! δέ Μάνε... δ! δ! ἀντάρα!
*Β! *Β! τραγούδια, ώχ! Σινανά....
*Ω! *Ω! ἀμάξια, λαρτώρ καὶ λέρρα!
*Β! *Β! λουλούδια, δάση, βουνά!

"Ε ! "Ε ! δ Μάεις . . . δροσιά, γαλήνη,
"Ε ! "Ε ! οι Τούρκοι και ή Βρέτοπν !
"Ω ! ω ! γαλόνια . . . "Ε ! "Ε ! είρηνη !
"Ω ! ω ! ή Πούντα κι' οι δίλλοι τόποι.

B.

Καὶ τῆς ἐννέατης Μούσαις ἀν τῆς παρακλήσω
Νὰ τρέξουνε κοντά μου, πάλι δὲν θὰ ~~γένεσις~~ σω
Καινούρια, Χρυσομάλλη, τραγούδια ν ~~χρονιτῶν~~...
Σὺ ξέρεις πόσα σεῦπα καὶ πόσο σ' ἄγυνε!

ραστής αὐτῆς δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶναι ἀνεύρυτος ἐν τῇ ἡ-
μέρᾳ καὶ τῇ νυκτί· ἀλλ' ὁ ἔρως ἐπίζην εἰσέτι τῆς προσ-
φιλοῦς μορφῆς· ἡ φιλομειόδης· Ήώς δὲν ἴξεφάνθη εἰσέτι ὑπε-
ρά· ω τοῦ 'Ιανττοῦ· ἀλλ' ἡ νῦν μόλις ρίπτει τελευταῖον ἄ-
γριον θλέμμα ἐπὶ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀκρο-άτου σημείου καὶ
έτοιμάζεται ὅργιλη νὰ βιθισθῇ πέραν τοῦ δρίζοντος· ὁ κο-
ρυδαλός σπεύδει ἀπ' ἤνατολῶν νὰ φέρῃ εἰς τοὺς κατοίκους
τῆς Κεκρωπίας τὸ εὐάγγελον μήνυμα τοῦ Ματοῦ μὲ φωνὴν
αἰσθηματικὴν καὶ διάτορον.

"Ηκουσε τὴν φωνὴν ταύτην τὸ ζεῦγος τῶν χειλιδόνων καὶ ἀνέτιναζεν ἐν τῷ βάθει τῆς φωλεᾶς τὰ πτερά, τὰ ὅποια ἀπενάρχωσε πανυψήλος ἔρως. Πόσον εἶναι γλυκεῖα ἡ θωπεία τῆς πρώτης ἀπὸ ἑρωτικῆς χειρός! Αἱ δύο χειλιδόνες ἀνταλλάσσουσι θωπείαν, ἀνταλλάσσουσιν ἀσμα σύντομον «θὰ μ' ἀγαπήσῃς σήμερον; — καὶ σήμερον καὶ αἰώνιων» ἔπειτα παρατηροῦσι σοβαρά τὰς τελευταίας σκιάς καὶ τὰς πρώτας τῆς αὐγῆς ἀκτίνας· δὲν διακρίνονται εἰσέτι οἱ μικροὶ μέλανες αὐτῶν δρθαλμοί, ἀλλ' αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἀναθρώπουσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς ὀβλόκληροι καὶ πάλιν ἀφανίζονται· ἔπειτα ἀκούεται καὶ πάλιν σύγκρουσις πτερῶν καὶ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ σύντομον τερέτισμα απόσον εἰσαὶ τρυφερά — πόσον εἰσαὶ περιπαθής· καὶ τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἀσχολεῖται νὰ καθαρίζῃ καὶ λαμπρύνῃ τὰ πτερά του διὰ τοῦ ράμφους. Ἡλθε τέλος ἡ ροδοδάκτυλος Ἡώ-

"Βρεπε" δ Θεὸς νὰ χύνῃ
Ψωμιὰ, κρέας, χοιρομήρια,
Κι' ἔται πιὰ ἡ Ρωμηοσύνη¹
Νᾶχη πάντα πανηγύρια.

Αιδόνια καὶ κανάρια
Τὸ Μάῃ τραγουδᾶτε,
Κοπέλαις, παλληκάρια,
Τὸ Μάῃ γαιρετᾶτε.

Ἐπίστρατοι, πολῖται,
Ολοι στεφανωθῆτε.
Ο Μάις κι' ἐν εἰρήνῃ
Στεφάνι σ' ὅλους δίνει

"Ἄν δὲν μᾶς στεφανώνη
Τιμὴ καὶ μπαγιονέττα,
Ἄλλὰ μᾶς κουκουλόνει
Ο Μάτις μὲ μπουκέτα.

E.

‘Ο ἔρωτας μὲ τόσα ἔρωτάκια
‘Ωσάν Μπενί Ζούγ-Ζούγ μὲ Ζουγζουγάκια
Πότε ἐδῶ πηδᾶ, πότε ‘κει πέρα . . .
Θέλεις καὶ οὐ μαζί του νὰ γελάσης;

καὶ δὲ ἄρρην ἀποτολμᾶς νὰ πετάξῃ τῆς φωλεᾶς μέχρι τῆς
ἄντικρου στέγης, ἀλλ' ἐπανέρχεται ταχέως καὶ εἰτα πάλιν
χρίπταται δχι μακρὰν καὶ ἀρχεται μελῳδῶν εἰς ἐπήκοον
ἢ συνεύνου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ. Βίναι γλυκεῖα ἡ αὐγὴ
τοῦ Ματού· ἡ γῆ ὑποσχάζει ως ρόδον πρὸς τὸν ἥλιον· παν-
τοῖαι εὐωδίαι ἔξερχονται ἐκ τῶν κοιλάδων καὶ τῶν ἀγρῶν
καὶ ζῶνται ἀναθυμιάσεων περιστέφουσι τὰ δένδρα καὶ τὰ
ἄρη· δὲ οὐρανὸς ραντίζει ἐπὶ τὴν γῆν χρυσοῦς μαργαρίτα,
καθαρὸς, ως ἀκτίνας καὶ ἐλαφροὺς τοσοῦτον, ὥστε περικο-
τυοῦσιν ως ἀθάνατα στίγματα καὶ αὐτὰ τὰ τρυφερώτερα
·αι τὰ εὐαισθητότερα τῶν ἀνθέων· περίθερμος καὶ λεπτὴ
αἰθὴρ ἡ αὔρα μάτιην προσπαθεῖ νὰ περισυναγάγῃ τὴν δρ-
σον τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων· διότι μετ' ὀλίγον κορε-
νυται ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ ὑγροῦ καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναρ-
ῇῃ ἐπὶ τῆς γῆς μέρος τῆς δρόσου ἢν ἀπερρόφησεν, ἀλλ'
τεῖ δῆλην τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν χόρτων· 1900
·εἰ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατείλαντος ἥδη ἥλιου διεισδί-
φύλλων καὶ τῶν σκιῶν καὶ πίνουσιν ἀπλήσι-
τῶν πετάλων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκλειπεῖ ἐκ τῆς ἐπ-
·η χρυσῆ δρόσος, νέα χρώματα καὶ νέας κα-
·ρουσις συγχρόνως αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἐπὶ
·ἐνθέων· ἕντδε δὲ τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς εὐω-
·σου καὶ τῶν ἀκτίνων, αἱ χρυσαλλίδες πάλλου-
·κεισις τὰ εὐθραυστα αὐτῶν πτερὰ, ἀκόρεστοι ἐ-

Μὰ στὴ στιγμὴ ποῦ πᾶς γιὰ νὰ τὸν πιάσῃς
Σοῦ φεύγει μὲ μιὰ τοῦπα στὸν ἀέρα.

ΣΤ'.

Σμορφη 'Αθήνα, πάπια τοῦ γιαλοῦ,
τοῦ εἶναι μόνον στὰ δίκα σου μέρη
τοῖος δὲν σὲ εἴδε τίποτα δὲν ξέρει
γιορτάζει Μάτι δποιος ζῆ αλλοῦ.

καὶ 'Αθήνα . . . ω! κι' αὐτὴ τὴν Πόλη
ποτὲ μᾶς δώσουν, κι' ἀν ἀπ' τὴν 'Αθήνα
Ανδρες καὶ γυναῖκες μὲ μιὰ φύγουν σλοι,
Μόνος μου θὰ μείνω, κι' δὲς μὲ φάη πεῖνα.

Μάις καὶ 'Αθήνα . . . τὶ χρυσῆ γιορτή!
Ναὶ ἐδῶ . . . θὰ ζήσω, 'δῶ καὶ θὰ πεθάνω,
Θεσσαλία, Πούντα, δλα τὰ ξεχάνω,
Κι' οὔτε νὰ τὰ βλέπω θέλω στὸ χαρτί.

Ζ'.

Βίπαμε καμπόσα πάλι
Στὴν ίγεια τοῦ χρυσομάλλη.
Καὶ τοῦ χρόνου ἄλλα τόσα
Δπὸ τοῦτα πιὸ καλά,
Άλλα νάχουμε καὶ γρόσα,
Η τούλαχιστον . . . μυαλά.

Souris

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ.

'Επανερχόμεθα εἰς τὴν πολυθρύλλητον «Pro Mémoria»
τῆς 21 Μαρτίου ἢν ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις ἀπηύθυνε πρὸς
τὰς δυνάμεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεθορίων.

Καὶ πρῶτον διατὶ «Pro Mémoria»; 'Ο διπλωμάτης καὶ
Ἄγγελος Βλάχος δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ ὅτι τοῦ «Pro Mémoria»
μόνον ἐπὶ ζητημάτων μικροῦ ἐνδιαφέροντος γίνεται
χρῆσις, καὶ ἐπομένως ὥφειλε νὰ ἀποκαλέσῃ τὸ περίφημον
τοῦτο εἰς τὰ διπλωματικὰ χρονικὰ ἔγγραφον οὐχὶ «Pro
Mémoria» προκειμένου περὶ ζητήματος τοσοῦτον σπουδαίου,
ἄλλα «Mémoires».

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἀναλύσωμεν τὸ ἀριστούργημα τοῦτο
ὅπερ δίδει ἡμῖν τὸ μέτρον τῆς γνώσεως τῆς γαλλικῆς γλώσσης
τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ τῶν ἑζωτερικῶν ὑπουργείου. Πρὸς Θεοῦ! ἀφῆστε τὸν Βλάχον νὰ γράψῃ 'Ελληνιστὴν,
ἄλλα προκειμένου περὶ ἔγγραφου εἰς Γαλλικὴν
γλώσσαν, καλέστε οἰονδήποτε ἵνα συντάξῃ τοῦτο, ἔστω
καὶ τὸν Ζηνόπουλον.

'Αρκούμεθα λοιπὸν εἰς δίλιγα, εἰς τὰ κυριώτερα.

«Ο κ. Βλάχος ἀρχόμενος γράφει «Lorsque les grandes

«Puissances de l'Europe fixaient de commun accord κλπ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ γινώσκητε κύριες "Άγγελες ὅτι εἰς τὴν
Γαλλικὴν δὲν λέγουσι de commun accord; 'Αλλὰ δ' un
commun accord.

Itérativement. Εἶναι διπλωματικὴ ἔκφρασις αὐτὴ πρὸς Θεοῦ;

'Αφίνομεν δόλοκληρον τὴν παράγραφον ἐκ τοῦ Mais dans
leurs déterminations μέχρι τοῦ supérieure à toute considération du parti. Εἶναι tout simplement γελοιωδεστάτη.

La Grèce au moins l' a ainsi compris. 'Αλλ'οι ὑπουργοὶ μας εἰσέτι δὲν τὸ ἔννονασ.

Enfants mal partagés. Τούτο πάλιν ὑπερσύνει πᾶν δριον. 'Εντροπὴ κύριες "Άγγελες, ἐντροπὴ κύριες Βλάχες.

σει τῆς τοσοῦτον βραχείας αὐτῶν ζωῆς.

'Αλλὰ διατὶ ἡ χελιδῶν μένει περιεσταλμένη ἐντὸς τῆς
φωλεᾶς τῆς τὴν πρώτην τοῦ Ματέου; διατὶ δὲν ἔξερχεται
νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν δρόσον τῆς
αύρας καὶ τὴν θαλπωρήν τοῦ ἡλίου; διότι μετὰ τὰς ἡδονὰς
τοῦ ἔρωτος, ἐπῆλθον αἱ μέριμναι τῆς μητρότητος. 'Η χε-
λιδῶν μέλλει νὰ γείνῃ μήτηρ. Τὴν χαρμόσυνον ταύτην
πρωτίαν ἔξυπνησεν εὐχαρίς ὡς πάντοτε· κατὰ πρῶτον δὲν
ἡσθάνθη ἄλλο τι ἢ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ διε ἀγαπᾶται· ἔ-
πειτα μόλις ἀνέπνευσε τὸν εὔσομον ἀέρα, ἡσθάνθη ὡσεὶ νὰ
εἰσέδυι εἰς τὰ μικρά τῆς σπλαγχνα γλυκύν τι βάρος· καὶ δταν
ἡθέλησε νὰ πετάξῃ ὡς ἄλλοτε, εἰδὲν διε τὰ μικρά τῆς τὰ
πτερά. δὲν ὑπεβάσταζον αὐτὴν ἐπαρκῶς καὶ ἐπροτίμησε νὰ
μείνῃ ἐν τῇ φωλεᾷ. "Οχι, δὲν σοὶ ἔνεπνευσε τὴν ἀδυναμίαν
τα· μιδῶν, ἡ αὖρα τοῦ Ματέου, μήτε ἡ ἀκτὶς τοῦ
ὅ ἔρως τοῦ ἐκπνεύσαντος μηνός. Γλυκεῖα ἀδυ-
έρα τῆς παρθενίας, δσον ἡ δημιουργία ιερωτέρα
σχρέαντος χάσους! 'Η χελιδῶν τὸ αἰσθάνεται καὶ
τίρανος ἐπ' αὐτῇ δὲν ὄργιζεται διότι δὲν δύναται
τούναντίον μένει χρηστὴν καρδία τῆς καὶ ἀμω-
στεῖς της. Δὲν θὰ ἀναζητήσῃ πλέον ἐν τῇ φύσει
ε ἔστι τὴν χαράν καὶ τὴν ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ
τῶν σπλαγχνῶν τῆς μέλλει νὰ ἔξαγαγῃ, ἔστω καὶ
ινῶν ἀγώνων, πᾶν διτὶ θὰ τέρπῃ τὴν καρδίαν της
παιδαγωγία τῶν γεοσσῶν· τὰ μικρά θὰ ἀνταμείβωσι πᾶσαν

καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι. Θὰ κομίσῃ πρὸς αὐτὴν
ῦδωρ καὶ τροφὴν διαύτροφος ὃν ἔξελέξατο, θὰ γλυκάνη
τοὺς πόνους τῆς τὸ ἀσμα τοῦ ἀγαπητοῦ της, δστις θὰ κά-
θηται ὅχι μακράν, ἔξω μὲν τῆς φωλεᾶς, χάριν τοῦ δρειλο-
μένου ὑπὸ τῶν ἀρρένων εἰς τὰ μυστήρια τῆς κυνοφορίας σε-
βασμοῦ, ἀλλὰ πλησίου, πλησιατάτα, ἵνα περιφρουρῇ συγ-
χρόνως ἀπὸ παντὸς ἀπρόσπτου τὴν κυνοφοροῦσαν, καὶ δὲν
λέροχεται εἰς ματαίας περιδιαβάσεις κατὰ τοὺς ἀγροὺς
ἢ τὰς δόδους, εἰμὴ μόνον πρὸς ζητησιν τροφῆς. Τότε δὲ, δταν
θὰ μείνῃ πρὸς στιγμὴν ἐντελῶς μόνη, μὲ τὰς βαθείας ἀλ-
γηδόνας της, θὰ παρηγορήσαι καθ' ἔστι τὸ μὲ γλυκεῖας
ἴλιπιδας εὐτοκίας· ἡ μικρά τῆς φαντασία θὰ βυθισθῇ εἰς τὸ
μέλλον, ὑπερ δὲν θὰ κεῖται ἄλλως τε καὶ μακράν. Θὰ φαν-
τασθῇ τὴν ήμέραν καθ' ἦν θὰ τέξηται τὸ πέμπτον ἢ τὸ
ἕκτον ὥριον, τὰς περιπαθεῖς μερίμνας τῆς ἐπωάσεως, τὰς
διαπύρους καὶ προσεκτικὰς περιπτύξεις τῶν πτερῶν, τὴν
βαθμιαίαν ζωογονίαν, ὃν θὰ ἀκροάζηται καθ' ἔκάστην ἐναρ-
γεστέραν ὑπὸ τὰ στήθη της, τὴν θραῦσιν διὰ τοῦ ράμφους
τοῦ πρώτου ωοῦ, τὴν εὐφρόσυνον ἐμφάνησιν τῆς πρώτης γυ-
μῆς κεφαλῆς, ἐπειτα τῆς δευτέρας, ἐπειτα τῆς τρίτης καὶ
τέλος τὴν ἀγαλλίασιν τῆς θέας ὀλοκλήρου περὶ ἔστι τὸ
κογενεῖας. "Επειτα ἀρχονται νέαι φροντίδες ἀτελεύτητοι καὶ
γλυκύτεραι αἱ μὲν τῶν δὲ, ἡ διατροφή, ἡ περίθαλψις, ἡ
παιδαγωγία τῶν γεοσσῶν· τὰ μικρά θὰ ἀνταμείβωσι πᾶσαν